

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 17 października 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił pozew K. Z. przeciwko Pogotowiu (...) w Ł. o sprostowanie świadectwa pracy.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 31 grudnia 2013 r. zostało wystawione powódce świadectwo pracy za okres zatrudnienia u strony pozwanej, ze wskazaniem, że stosunek pracy ustał za wypowiedzeniem przez pracodawcę art. 30 § 1 pkt. 2 kp (w związku z art. 91 c ustawy Karta Nauczyciela). Powódka otrzymała je w dniu 8 stycznia 2014 r. W dniu 13 stycznia 2014 r. powódka wystąpiła z wnioskiem o sprostowanie tego świadectwa pracy do pracodawcy poprzez dodanie w pkt. 1 informacji o zatrudnieniu z mianowania od 1 lipca 2003 r. W dniu 15 stycznia 2014 r. zostało wystawione powódce świadectwo pracy za okres zatrudnienia u strony pozwanej, uwzględniające wniosek powódki. Powódka otrzymała je w dniu 22 stycznia 2014 r. Wyrokiem z dnia 28 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził na rzecz powódki od strony pozwanej kwotę 11.932,17 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie warunków stosunku pracy na podstawie mianowania. Pozwem z dnia 3 kwietnia 2014 r. skierowanym przeciwko stronie pozwanej powódka wniosła o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 31 grudnia 2013 r. i 15 stycznia 2014 r., wskazując, że należało zastosować artykuły Karty Nauczyciela, a nie z kodeksu pracy. Wyrokiem wydanym w sprawie X P 390/14, z dnia 24 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, oddalił powództwo powódki o sprostowanie świadectwa pracy.

W związku z tym, że między stronami o to samo roszczenie postępowanie toczyło się i zostało prawomocnie zakończone w sprawie o sygnaturze akt X P 390/14, Sąd Rejonowy, w oparciu o art. 199 § 1 pkt. 2 kpc, odrzucił pozew.

Zażalenie na powyższe orzeczenie złożyła powódka i wniosła o jego uchylenie. W uzasadnieniu zażalenia wskazała, iż jej zdaniem rozwiązanie umowy o pracę powinno opierać się o postanowienia ustawy KN.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji wydał trafne rozstrzygnięcie znajdujące oparcie w przepisach prawa jak i w poczynionych ustaleniach faktycznych. Zgodnie bowiem z treścią art. 199 § 1 pkt. 2 kpc Sąd odrzucił pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona.

Na mocy art. 366 kpc wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami.

Z kolei z art. 365 § 1 kpc wynika, że orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Utrwalony jest pogląd, że z powagi rzeczy osądzonej korzysta tylko rozstrzygnięcie o żądaniu pozwu i nie obejmuje przesłanek tego rozstrzygnięcia. Powaga rzeczy osądzonej zachodzi wówczas, gdy sąd wyrokiem rozstrzygnął sprawę merytorycznie (uchwała SN z dnia 24 listopada 1966 r., III CZP 91/66, OSNCP 1967, nr 3, poz. 47).

Ponadto wskazać należy, iż moc wiążąca na podstawie art. 365 § 1 przysługuje prawomocnym orzeczeniom sądu wydawanym w postępowaniu cywilnym. Według Sądu Najwyższego, wynikająca z art. 365 kpc moc wiążąca orzeczenia oznacza, że żaden z podmiotów nią objętych nie może negować faktu istnienia prawomocnego orzeczenia i jego określonej treści, niezależnie od tego, czy był stroną postępowania (wyrok SN z dnia 15 lipca 1998 r., II UKN 129/98, OSNP 1999, nr 13, poz. 437). W wyroku z dnia 12 lipca 2002 r., V CKN 1110/00, Lex nr 74492, Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że skutkiem zasady mocy wiążącej prawomocnego wyroku jest to, że przesądzenie we wcześniejszym wyroku

kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, że w procesie późniejszym ta kwestia nie może być już w ogóle badana. Zachodzi tu zatem ograniczenie dowodzenia faktów, objętych prejudycjalnym orzeczeniem, a nie tylko ograniczenie poszczególnego środka dowodowego.

Bezspornym jest, że w sprawie X P 390/14, przed Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, powódka dochodziła sprostowania tego samego świadectwa pracy przeciwko pozwanemu. Z uwagi na niezasadność roszczenia, wyrokiem z dnia 24 czerwca 2014 roku powództwo zostało oddalone. W pozwie z dnia 5 sierpnia 2014 roku, skarżąca ponownie wniosła przeciwko temu samemu pozwanemu sprawę o sprostowania tego samego świadectwa pracy. Sąd Rejonowy zasadnie więc odrzucił pozew w oparciu o art. 199 § 1 pkt. 2 kpc uznając, iż w sprawie tej zachodzi tożsamość roszczeń, a sprawa toczy się między tymi samymi podmiotami.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc orzekł jak w sentencji.

Z./ Odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć powódce.